

Daniel Uncu. Nu am vocatie de Sisif!

written by [Daniel Uncu] | October 11, 2020

Trebuie sa recunosc faptul ca m-am saturat sa polemizez in zadar cu tot felul idioti utili: progresisti, marxisti, neomarxisti, comunisti nostalgici, marxisti cultural, socialisti, social-democrati si cu tot felul de alti stangisti de varii spete, de la ecologisti la fluizi sexual. O atare polemica este absolut inutila. Nu exista nici un fel de posibilitate de dialog, caci ideologia stangii este ingurgitata si apoi debitata in metru mantric, pseudoreligios, intransigent si monologal de catre acesti zeloti, pentru care adevarurile stangii sunt absolute si imuabile si ele nu comporta nici un fel de compromis.

Egalitarismul, asistentialismul, ateismul, etatismul, cooperatismul, tehnicismul, ecologismul, sexualismul fluid si pervers polimorf si, in multe cazuri, chiar corporatismul globalizant si inregimentant, reprezinta argumentele irefutabile ale suficientei epistemice in care acesti indivizi se manifesta. Alteritatea le provoaca accese de furie si pusee de logoree halucinanta si este repudiata cu manie proletara. Orice incercare de dialog sfarseste prin a se transforma intr-un monolog stangist plin de sabloane cretine si de veleitarism narcisist. Nici un esec al stangii, nici o victima, nici un faliment, nici o tragedie, produse de regimurile stangiste nu conteaza pentru asemenea aliniati ideologic. Nici zecile de milioane de morti care au pavat drumul glorios al stangii prin istorie nu au vreo relevanta. Nici faptul ca, indiferent despre ce tara vorbim si despre ce moment al istoriei vorbim, toate statele care au imbratisat ideologia stangii au sucombat economic si, evident, democratic transformandu-se rapid in dictaturi, care si-au asasinat cetatenii in numele ideologiei care vizeaza binele si bunastarea cetatenilor.

Nu a contat nici faptul ca diversi premieri sau ministri ai tarilor nordice – tari care sunt invocate de trompetele stangii internationale perpetuu esuate si perpetuu frustrate, ca fiind exemple de socialism democratic de succes – au explicat public de nenumarate ori faptul ca tarile lor nu sunt socialiste, nu au fost si nu vor fi, deoarece economia de piata a acestor tari este o trasatura de baza, vibranta si infloritoare si ca echilibrul dintre libertate si democratie este sacrosant pentru ele.

Nu conteaza, asadar, nici un argument si nici o realitate obiectiva. In fata comandamentului ideologic demolator si a nevoii patologice de asistenta statala a acestor indivizi, orice obiectivism este executat.

Uniunea Sovietica? Venezuela? Cuba? China? Coreea de Nord? Comunismul est-european? Comunismul african? Comunismul epocii de piatra cambodgian? National socialismul german? Violenta paroxistica a Black Lives Matter? Dezastrul produs prin deconstructivismul identitar si societal al asa-zisului socialism democratic american cu a lui corectitudine politica? Neomarxismul corect politic deconstructivist identitar al establishmentului european unional? Irelevante, ca argumente antitotalitare, pentru naratiunea stangii! Nici un esec, nici un genocid, nici un dezastru, nici un asasinat, nu demonstreaza nimic, decat eventuala... incapacitate a omului liber de a se ridica la inaltimea viziunii propuse, tocmai pentru ca, nu-i asa, omul liber este sclavul orb al democratiei si al capitalismului – ca sa sugerez tangential logica teoriei critice a lui Horkheimer.

Interesant ca de atata libertate si vedere clara si bunastare, oamenii au fugit si fug disperati de binefacerile comunismelor si s-au refugiat si continua sa se refugieze cu sutele de mii si cu milioanele in nenorocita de bezna si de nefericire din tarile, inca (!), libere. Si, asta in ciuda imperfectiunii inerente a societatilor capitaliste si democratic consolidate. Ca sa vezi!

In naivitatea mea robusta – mea culpa! – am crezut, asadar, pana mai deunazi ca, in fata argumentului si a dovezii, in fata bunului simt si a realitatii si a demonstratiei istorice, exista sansa revelatiei intru vindecarea celor bolnavi de perpetua promisiune neonorata a stangii. Ce prostie din partea-mi! Ce impardonabila prostie!

Caci doar o prostie poate fi ideea ca argumentul scris si vorbit poate schimba ceva din credinta ideologica amorsata de anxietati existentiale a cuiva! Doar argumentul trait personal prin durere, prin nefericire, prin tragedie, mai poate schimba ceva. Nu, tot! Nu, complet! Dar, poate schimba ceva...!

De aceea, am ajuns la concluzia amara si definitiva ca nu are absolut nici un rost sa polemizez public cu noii sau cu vechii stangisti. Caci, in estetica dialogului, a contrapune argumentul isteriei ideologice, cuibarite comod si robust in cotidianul utilitarist (sic!) si caldut al preopinentilor marxisti – constienti si, vai, inconstienti – reprezinta o intreprindere de-a dreptul irationala si fara sfarsit.

Iar eu nu am vocatie sisifica. Pe cuvânt de onoare!

P.S. Faptul ca m-am saturat sa polemizez cu idiotii utili nu inseamna ca voi renunta vreodată la exercitiul meu public în favoarea dreptei conservatoare. Aceasta saturatie inseamna doar ca imi rezerv privilegiul de a-i ignora cu nesat pe acesti indivizi.